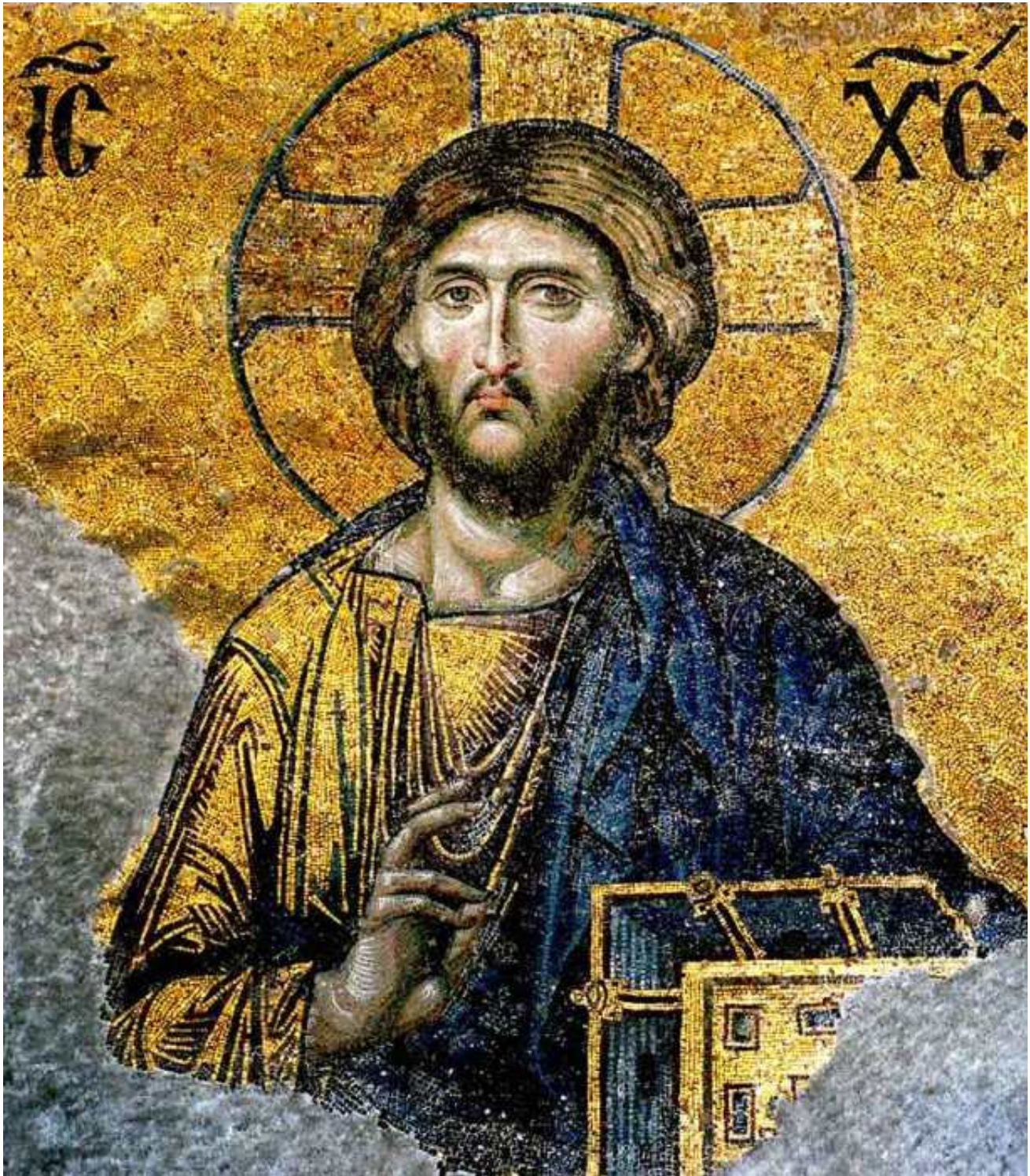

Ι.Μ. Πειραιώς: "Η εκκλησία του Χριστού και οι Θρησκείες του κόσμου"

Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς: Ανακοίνωση εξέδωσε το γραφείο Αιρέσεων και Παραθρησκειών της Ιεράς Μητρόπολης Πειραιώς με θέμα την Εκκλησία του Χριστού και τις διαφορές της από τις θρησκείες του κόσμου.

Αναλυτικά η ανακοίνωση:

«Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, δεν ήρθε στον κόσμο για να ιδρύσει κάποια θρησκεία, έστω την καλλίτερη και τελειότερη, αλλά να ελευθερώσει τον πεσόντα άνθρωπο από τη δουλεία του διαβόλου. Όντας ο άνθρωπος μέσα στον Παράδεισο, δεν του δόθηκε από το Θεό καμιά θρησκευτική πίστη, ή συγκεκριμένη λατρεία προς Αυτόν, διότι η ίδια η ζωή του ήταν, (και θα συνέχιζε να είναι), μια διαρκής δοξολογία και λατρεία του Δημιουργού του. Δεν χρειαζόταν καμιά θρησκεία να τον ενώσει με το Θεό, διότι η κοινωνία μ' Αυτόν ήταν μια δεδομένη πραγματικότητα.

Όμως η πτώση και η σταδιακή απομάκρυνσή του από το Θεό, έφεραν ως αναπόφευκτο επακόλουθο, τον σκοτισμό του νου του, τη φθορά και τον θάνατο, τον πνευματικό και στη συνέχεια τον βιολογικό. Έτσι δημιουργήθηκε χάσμα μέγα ανάμεσά στον Θεό και στον άνθρωπο, αγεφύρωτο για τις ανθρώπινες δυνατότητες.

Ο μεταπτωτικός άνθρωπος, στην προσπάθειά του να γεφυρώσει αυτό το χάσμα και να ενωθεί ξανά με το Θεό, επινόησε, με τη σκέψη και τη φαντασία του, κτιστά υποκατάστατα του Θεού, παρμένα από τον εξωτερικό κόσμο των αισθήσεων. Έτσι δημιούργησε τις διάφορες θρησκείες με τις πεπλανημένες και χονδροειδείς περί Θεού αντιλήψεις του.

Ο αείμνηστος καθηγητής της Δογματικής πρωτ. π. Ιωάννης Ρωμανίδης, πολύ ωραία επισημαίνει στη Δογματική του, ότι «με τον όρο θρησκεία εννοούμεν κάθε 'ταύτισιν' του ακτίστου με το κτιστό και μάλιστα κάθε 'ταύτισιν παραστάσεων' του ακτίστου με νοήματα και ρήματα της ανθρωπίνης σκέψεως, που είναι το θεμέλιο της λατρείας των ειδώλων».[1]

Και συνεχίζει: «Οι πατριάρχαι και οι προφήται της Παλαιάς Διαθήκης, οι απόστολοι και οι προφήται της Καινής Διαθήκης και οι διάδοχοί των γνωρίζουν καλώς την νόσον της θρησκείας και τον ιατρόν που θεραπεύει, δηλαδή τον Κύριον, (Γιαχβέ) της δόξης. Αυτός είναι ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών. Εθεράπευσε την νόσον αυτήν, [της θρησκείας], στους φίλους και πιστούς του προ της ενσαρκώσεως του και συνεχίζει και ως Θεάνθρωπος να την θεραπεύει.

Η εν λόγω νόσος συνίσταται εις το ότι υπάρχει βραχυκύκλωμα μεταξύ του πνεύματος εν τη καρδία του ανθρώπου, (δηλαδή της κατά τους πατέρας νοεράς ενεργείας), και του εγκεφάλου. Εις την φυσιολογικήν της κατάστασιν η νοερά ενέργεια κινείται κυκλικώς ωσάν στρόφαλος προσευχομένη εντός της καρδίας.

Εις την νοσούσαν κατάστασιν της η νοερά ενέργεια δεν στροφαλίζεται κυκλικώς, αλλά ξεδιπλωμένη και ριζωμένη εις την καρδίαν κολάει στον εγκέφαλον και δημιουργεί βραχυκύκλωμα μεταξύ εγκεφάλου και καρδίας. Έτσι τα νοήματα του εγκεφάλου, που είναι όλα από το περιβάλλον, γίνονται νοήματα της νοεράς ενεργείας, ριζωμένη πάντα στην καρδίαν. Έτσι ο πάσχων γίνεται δούλος του περιβάλλοντος του .

Ως εκ τούτου συγγέει ορισμένα προερχόμενα εκ του περιβάλλοντος του νοήματα με τον θεόν, η τους θεούς του...

Εις την θεραπευτικήν παράδοσιν της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης χρησιμοποιούνται κατάλληλα νοήματα και ρήματα ως μέσα κατά την διάρκειαν της καθάρσεως και του φωτισμού της καρδίας και τα οποία καταργούνται κατά την διάρκειαν του δοξασμού, όταν αποκαλύπτεται εν τω σώματι του Χριστού η πληρούσα τα κτιστά πάντα απεριγραπτος και ακατάληπτος και άκτιστος δόξα του Θεού...

Από τον δοξασμόν του ο πάσχων διαπιστώνει ότι ουδεμία ομοιότης υπάρχει μεταξύ κτιστού και ακτίστου και ότι 'Θεόν φράσαι αδύνατον και νοήσαι αδυνατότερον'.[2] Ο άγιος Μάξιμος ο ομολογητής συμπληρώνει ότι ο άνθρωπος «εικότως οία του νοητού κάλους ήδη της θείας ωραιότητος διαμαρτήσας, την φαινομένην κτίσιν εις Θεόν παρεγνώρισεν δια την αυτής προς σύστασιν σώματος χρείαν θεοποιήσας.

Και το σώμα το ίδιον οικείως έχον κατά φύσιν προς την νομισθείσαν είναι θεόν κτίσιν, κατά το εικόσ ηγάπησε, κατά πάσαν σπουδήν, δια της περί μόνον το σώμα φροντίδος και επιμελείας, λατρεύων τη κτίσει παρά τον κτίσαντα».[3] Τέλος ο απόστολος Παύλος επιβεβαιώνοντας όλα τα παρά πάνω επισημαίνει ότι «γνόντες τον Θεόν ουχ ως Θεόν εδόξασαν η ευχαρίστησαν, αλλ' έματαιώθησαν εν τοις διαλογισμοίς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά• φάσκοντες είναι σοφοί εμωράνθησαν, και ήλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εν ομοιώματι εικόνας φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών», (Ρωμ.1,21-23).

Δεν είναι τυχαίο το ότι οι θρησκείες του προχριστιανικού και του εξωχριστιανικού παρελθόντος, αλλά και του παρόντος, υπήρξαν και συνεχίζουν να είναι, η αγιάτρευτη πληγή της ανθρωπότητας, η πηγή της δεισιδαιμονίας, του σκοταδισμού, της ανηθικότητας, της βίας, του πολέμου, των γενοκτονιών, της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και κάθε μορφής κακού.

Και τούτο διότι ο αντίδικος διάβολος άρπαξε την δημιουργηθείσα ανάγκη της θρησκευτικότητας και την έθεσε στη δική του σκοπιμότητα, να λατρεύεται ως θεός μέσω των ψευδοθεών των θρησκειών του κόσμου. Στην εποχή μας, όπου κυριαρχεί οι οικουμενιστικός οίστρος, προβάλλονται δυστυχώς οι θρησκείες του κόσμου «ως αξίες» και επιχειρείται να παραβλεφθούν όλα τα αρνητικά τους στοιχεία.

Και ακόμη περισσότερο: Επιδιώκεται να έρθουν οι θρησκείες «κοντά», για να υπάρξει δήθεν «ειρήνη» και «καταλλαγή» και το χειρότερο, να υπάρξει «εμπλουτισμός» των επί μέρους θρησκειών από τον «πλούτο» των άλλων θρησκειών, που σημαίνει ότι έτσι ετοιμάζεται η σχεδιαζόμενη Πανθρησκεία!

Μάλιστα μεταξύ των θρησκειών ενέταξαν και την Ορθόδοξη Εκκλησία και αποφάνθηκαν, ότι και εμείς οι Ορθόδοξοι πιστεύουμε στον ίδιο Θεό, με τους Μουσουλμάνους και τους Εβραίους! Κύριο «εργαλείο» προς αυτή την κατεύθυνση είναι, οι χωρίς όρια και προϋποθέσεις, Διαθρησκειακοί Διάλογοι.

Αφορμή για την παρούσα ανακοίνωσή μας πήραμε από πρόσφατο δημοσίευμα στην εφημερίδα «Εφημερίδα των Συντακτών» (φ. 4-2-2018), του κ. Αποστόλου Λυκεσά, με τίτλο: «Στις θρησκείες της Ανατολής βρήκαν τη μέθοδο να αγαπάς τον άνθρωπο».

Στο άρθρο γίνεται προβολή των προσώπων και του έργου δύο θεολόγων καθηγητών του ΑΠΘ, του κ. Γρηγόρη Ζιάκα, ομότιμου καθηγητού και της κόρης του κ. Αγγελικής Ζιάκα, αναπληρώτριας καθηγήτριας.

Μελετήσαμε με προσοχή τις δηλώσεις των ειρημένων καθηγητών και μείναμε έκπληκτοι, διότι δεν περιμέναμε τέτοιου είδους δηλώσεις από ορθοδόξους καθηγητές της Θεολογίας.

Ο

Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ

Παρά κάτω σχολιάζουμε μερικές εξ' αυτών. Γράφει ο κ. Ζιάκας: «Εντρυφώντας στις ανατολικές θρησκείες έμαθα τον τρόπο να προσεγγίζει κάποιος αντιλήψεις και προσδοκίες άλλων λαών, κυρίως βρήκα τη μέθοδο να αγαπά κανείς τον άνθρωπο»!

Αλλά, που αλλού μπορεί να βρει κανείς «τη μέθοδο να αγαπά τον άνθρωπο», παρά μόνον εν τω Χριστώ, δια του Χριστού και εν τη Εκκλησία, αφού ο Χριστός είναι κατά την διδασκαλία της Εκκλησίας μας η ενυπόστατη, η σαρκωμένη αγάπη, Εκείνος ο οποίος συνόψισε όλο το περιεχόμενο της Καινής του Διαθήκης στην εντολή της αγάπης προς τον πλησίον; «Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους», (Ιω.13,34).

Είναι αδύνατο λοιπόν σύμφωνα με την διδασκαλία, αλλά και την εμπειρία της Εκκλησίας μας, να βρει κανείς «τη μέθοδο να αγαπά τον άνθρωπο» πραγματικά, έξω από τον Χριστό και την Εκκλησία και μέσα στα άλλα θρησκευόμενα.

Είναι φανερό ότι ο κ. καθηγητής, περιπλανώμενος μέσα στις θρησκείες του κόσμου, έψαξε να βρει την αληθινή αγάπη προς τον πλησίον εκεί που δεν υπάρχει.

Και αυτό, που νόμισε ότι βρήκε, φυσικά δεν είναι η εν Χριστώ αληθινή προς τον πλησίον αγάπη. Δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια καρικατούρα, ένα φάσμα κίβδηλης και ψεύτικης αγάπης.

Διότι, πως είναι δυνατόν να βρει κανείς αληθινή αγάπη στον απόκοσμο και ατομοκεντρικό Ινδουισμό, στον εχθρό της ζωής Βουδισμό, στους Σιχ, οι οποίοι έχουν κάνει συχνά φρικτά μαζικά εγκλήματα μέσα στους ναούς τους, στο Ισλάμ και το «ιερό» του βιβλίου, το Κοράνιο, το οποίο είναι γεμάτο από μίσος και εκδικητικότητα για τους «απίστους», και εξωθεί τους πιστούς του να έχουν διαπράξει και να διαπράττουν εκατομμύρια ειδεχθή εγκλήματα, στους 13 αιώνες της ιστορίας του;

Παρά κάτω γράφει: «Όταν είχα ξεκινήσει να ασχολούμαι με τις ανατολικές θρησκείες σε επίπεδο μελέτης, μου λέγανε “τι τα θες κι ασχολείσαι μ’ αυτά;”, αλλά όταν τέλειωσα τη μελέτη μου για το Ισλάμ, ο επικεφαλής καθηγητής μου είπε πως “κάθε ύμνος ηττάται” μπροστά στη δουλειά που είχα κάνει. Εγώ, ερευνώντας και μαθαίνοντας, βρήκα τον έρωτα της ψυχής του ανθρώπου για το Κάτι Άλλο, το πέρα από τις πεζότητες».

Είναι δυνατόν ο έρωτας της ψυχής ενός ορθόδοξου Χριστιανού και πολύ περισσότερο ενός

καθηγητού, να είναι το «Κάτι Άλλο», και όχι ο Χριστός, ο επουράνιος Νυμφίος της Εκκλησίας; Με τον τρόπο που εκφράζεται δηλώνει σαφέστατα ότι δε μπόρεσε να βρει «τον έρωτα της ψυχής του» στο Νυμφίο της Εκκλησίας, στο Χριστό, αλλά στο «Κάτι Άλλο» των ανατολικών θρησκευμάτων!

Η ορθόδοξη θεολογία, την οποία σπούδασε και υπηρέτησε, μάλλον, θα είναι κατ' αυτόν, «πεζότητα» και ελάσσονος σημασίας, μπροστά στο «Κάτι Άλλο», που υπάρχει μόνο στα ανατολικά θρησκευματα.

Παρά κάτω γράφει: «Στα 82 χρόνια του σήμερα συμπεραίνει για την επιστήμη του πως όσο κι αν ακουστεί περίεργο, παρότι η αναζήτηση του θείου έχει μεταφυσικό χαρακτήρα, η επιστήμη μου υπηρετεί τον ορθό λόγο»! Χαρακτήρα μεταφυσικής αναζήτησης του θείου έχουν οι θρησκείες του κόσμου, που εκφράζουν την απέλπιδα και αγωνιώδη προσπάθεια του ανθρώπου, να βρει τον Θεό και να επιτύχει τη λύτρωσή του, όπως και ο αιρετικός δυτικός χριστιανισμός του σχολαστικισμού.

Για μας τους ορθοδόξους δεν τίθεται θέμα αναζήτησης του Θεού, διότι ο Θεός είναι Εκείνος ο Οποίος ήλθε «ζητήσαι και σώσαι το απολωλός» (Λουκ.19,10) και είναι μαζί μας «πάσας τας ημέρας, έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ.28,20). Ισχυρίζεται επίσης ότι «η επιστήμη μου υπηρετεί τον ορθό λόγο».

Η έρευνα των θρησκειών του κόσμου ασφαλώς και έχει επιστημονικό χαρακτήρα, διότι οι θρησκείες ως ανθρώπινα κατασκευάσματα μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο επιστημονικής έρευνας και μπορούν να προσεγγιστούν με τον ορθό λόγο. Αν λοιπόν με τη έξη «επιστήμη» εννοεί το μάθημα της Θρησκευσιολογίας έχει καλώς.

Αν όμως εννοεί την Ορθόδοξη Θεολογία, τότε δεν πρέπει να ξεχνά ότι η αυθεντική Ορθόδοξη Θεολογία είναι αποκάλυψη Θεού στους αξίους, στους διαβεβηκότας δια πράξεως και θεωρίας και δεν έχει καμία σχέση με την επιστημονική έρευνα και τον ορθό λόγο.

Στη συνέχεια γράφει: «Μέχρι σήμερα προσπάθησα να δω τα πνευματικά αγαθά των ανθρώπων. Ασχολήθηκα με τις διαχρονικές αξίες της ανθρωπότητας. Έτσι αγαπά κανείς»! Ανάλωσε την ζωή του ο κ. καθηγητής για να βρει «τα πνευματικά αγαθά των ανθρώπων», (προφανώς μελετώντας τις θρησκείες του κόσμου), αλλά δεν μπορεί τελικά να μας βεβαιώσει, αν τα βρήκε και ποια είναι αυτά.

Δεν φαίνεται να είναι σε θέση να μας εξηγήσει από που πηγάζουν αυτά τα πνευματικά αγαθά. Αδυνατεί να μας βεβαιώσει ότι το πρώτο πνευματικό αγαθό, η πρώτη και ανεκτίμητη πνευματική δωρεά του Θεού στην ανθρωπότητα είναι ο Χριστός και το απολυτρωτικό του έργο. Κατ' επέκταση κάθε άλλη πνευματική δωρεά πηγάζει από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, αυτό δηλαδή που ομολογούμε κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας: «Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθεν εστι καταβαίνων εξ' ου του Πατρός των φώτων».

Δεν φαίνεται επίσης να είναι σε θέση να μας εξηγήσει, από που πηγάζουν οι «διαχρονικές αξίες της ανθρωπότητας». Από που πηγάζει δηλαδή η ελευθερία, η αγάπη, η δικαιοσύνη, η ισότης μεταξύ των ανθρώπων, ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ.

Αν ανοίξει κανείς το ευαγγέλιο, πολύ εύκολα θα διαπιστώσει ότι όλες οι παρά πάνω διαχρονικές αξίες ενσαρκώνονται στο πρόσωπο του Χριστού. Και μόνον μέσα στην Εκκλησία και με τη δύναμη του αναστάτος Χριστού είναι σε θέση το κάθε πιστό μέλος της να κάνει βίωμα και πράξη στη ζωή του τις παρά πάνω διαχρονικές αξίες.

Η κόρη του, κα Αγγελική Ζιάκα, αναφέρθηκε στην «παρεξηγημένη» ισλαμική θρησκεία. Γράφει: «είναι σπουδαίο που τα ανοίγματα αυτά [προς τις άλλες θρησκείες], τα έχουν κάνει θεολογικές σχολές (άνοιγμα από το 1960) σε θρησκείες, άρα και κουλτούρες, καθώς κάθε μέρα που περνά διαπιστώνουμε ότι το πεδίο είναι τεράστιο, αφού 'δεν υπάρχει ενιαία αντίληψη του Ισλάμ ακόμη και

στον μουσουλμανικό κόσμο, όχι μόνο θρησκευτικά, αλλά και πολιτιστικά και πολιτικά»!

Θεωρεί σπουδαίο η κ. Ζιάκα και μεγάλο επίτευγμα, το γεγονός ότι στη Θεολογική Σχολή του ΑΠΘ έχει εισαχθεί πρόσφατα Εισαγωγική Κατεύθυνση Μουσουλμανικών Σπουδών, στην οποία μάλιστα είναι και επιστημονικά υπεύθυνη.

Καυχάται μ' άλλα λόγια, διότι «αξιώνεται» να διδάσκει το Ισλάμ, που υβρίζει τον Χριστό ως κτίσμα και τον ορίζει ως προφήτη, κατώτερο του Μωάμεθ, και τα διδάγματα του Κορανίου, που είναι γεμάτα από ύβρεις και βλασφημίες κατά της πίστεώς μας, τα οποία οι άγιοι Πατέρες και ιδιαίτερα ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, χαρακτηρίζουν ως «γέλωτος άξια».

Σχετικά με το θέμα αυτό πολύ σοφά παρατηρεί σύγχρονος ομολογητής κληρικός ότι: «Η επιχειρούμενη ενσωμάτωση του Τμήματος Ισλαμικών Σπουδών αποτελεί: «άμικτο μίξη», ανόσια παρεμβολή, ανίερη σύζευξη, ...καταιγίδα στην ορθόδοξη θεολογία και εκκλησιαστική μας ενότητα, απαράδεκτη, διεθνώς, πανεπιστημιακή πράξη, εμπέδωση των ξενοκίνητων και επίβουλων διαθρησκειακών συναντήσεων, προοίμιο της νεοεποχίτικης πανθηρσκείας.

Ποιά σύνδεση μπορεί να υπάρξει μεταξύ της ακτίστου χάριτος και της ψευδοπροφητικής ιδεοληψίας του Κορανίου; της εν Αγίω Πνεύματι εμπειρικής θεολογίας των αγίων μας και των εκφυλισμένων θρησκευτικών διατάξεων της Σαρίας; Πως είναι δυνατόν να συνυπάρξουν η αλήθεια με το ψέμα, η αγάπη με το μίσος, το φως με το σκοτάδι;

Με ποιά λογική μπορεί να συνδυαστούν ο ιερός πόλεμος (τζιχάντ) που κηρύσσει το Κοράνιο εναντίον κάθε αντιθέτου πίστεως προς το Ισλάμ, με την ειρήνη και την αγάπη που διδάσκει το ιερό Ευαγγέλιο του Χριστού και της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας; Με ποιά λογική μπορεί να συνδυαστούν η ορθόδοξη θεολογία της θεώσεως ...με τους φανταστικούς παραδείσους και τις επαγγελίες ηδονικών απολαύσεων και γευστικών δεσμάτων που υπόσχεται το Κοράνιο;».

Περαίνοντας εκφράζουμε τη λύπη μας και την απογοήτευσή μας για την κατάπτωση της σύγχρονης ακαδημαϊκής Ορθόδοξου διδασκαλίας, η οποία απομακρύνθηκε παρασάγγας από την αγιοπατερική Παράδοση.

Τα λεγόμενα και πραττόμενα από τους σύγχρονους ακαδημαϊκούς (και όχι μόνο) θεολόγους είναι αρεστά από τους έχοντες κοσμικό φρόνημα και τις επιδιώξεις της παγκοσμιοποίησης, η οποία έρχεται, ως οδοστρωτήρας μεγατόνων, για να συνθλίψει την μόνη σώζουσα ορθόδοξη πίστη της Εκκλησίας μας.

Ο πιστός λαός μας μπορεί να μην γνωρίζει θεολογία, έχει όμως την εμπειρική σχέση με την Εκκλησία μας, η οποία του δίνει τη δυνατότητα να ξεχωρίζει το γνήσιο από το νόθο. Είμαστε σίγουροι λοιπόν ότι οι περισσότεροι από όσους διάβασαν τις δηλώσεις τους κατάλαβαν ότι αυτές δεν εκφράζουν την ορθόδοξη αυτοσυνειδησία του πιστού λαού!

[Ιερά Μητρόπολις Πειραιώς](#)

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών

[1] Δογματική και Συμβολική Θεολογία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, Τομ. Α', Εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλονίκη 2009, σελ. 10.

[2] Ό.π. σελ. 10-11.

[3] Προς Θαλάσιον τον οσιώτατον πρεσβύτερον και ηγούμενον, περί διαφόρων αποριών της θείας Γραφής, PG 90, 257B».

